

KAPITEL 1

Moskva kan være et koldt og ubarmhjertigt sted om vinteren. Men det store, gamle hus på Tverskoy Boulevard havde altid syntes at være immun over for disse omstændigheder, på samme måde som det syntes at have været immun over for mange andre ting gennem årene.

Da køer af sultne mennesker fyldte gaderne i zarens regeringstid, blev der serveret kaviar i det store hus. Da resten af Rusland stod og rystede i den sibirske kulde, havde huset gasbelysning og buldrende ildsteder i hvert et rum. Og da Første Verdenskrig var ovre, og byer som Leningrad og Berlin ikke bestod af andet end murbrokker og ruiner, behøvede beboerne i det store hus på Tverskoy Boulevard kun at tage en hammer og slå et enkelt søm i – og hænge et maleri op på trappeafsatsen – for at markere afslutningen på en lang krig.

Lærredet var lille, måske kun 20 x 25 centimeter. Penselstrøgene var lette, men omhyggeligt udført. Og motivet, landskabet nær Provence, var engang et yndet motiv hos en kunstner ved navn Cézanne.

Ingen i huset talte om, hvordan maleriet var dukket op. Ikke et eneste medlem af personalet spurgte nogensinde ejeren af huset, en højtstående sovjetisk embedsmand, om lærredet eller krigen, eller hvem han nu havde tjent i eller uden for kamp for at have gjort sig fortjent til sådan en overdådig belønning. Huset på Tverskoy Boulevard var ikke et sted, hvor snakken gik. Det vidste alle. Og desuden var krigen forbi. Nazisterne havde tabt. Og sejrherrene høstede udbyttet.

Eller i det her tilfælde: malerierne.

Med tiden falmede tapetet, og efterhånden var det kun de færreste, der kunne huske den mand, der havde bragt maleriet hjem fra det nyligt befriede Østtyskland. Ingen af naboerne vovede at hviske bogstaverne *KGB*. Ikke én af de gamle partikammerater og de nye party-kammerater, der strømmede gennem de åbne døre til fester, vovede at nævne den russiske mafia.

Og maleriet blev hængende, musikken blev ved at spille, og festen selv syntes at blive ved og give genlyd ude på gaden, før den fortonede sig i den kølige natteluft.

Festen den første fredag i februar var en fundraiser – selvom ingen rigtig var klar over, hvad pengene gik til. Det betød ikke noget. De samme mennesker var inviteret. Den samme kok var ved at tilberede den samme slags mad. Mændene røg de samme slags cigarer og drak den samme slags vodka. Og det samme maleri hang selvfølgelig stadig på trapeafsatsen og skuede ud over gæsterne.

Men en af gæsterne var faktisk ikke den samme.

Da hun gav manden i døren et navn fra gæstelisten, havde hendes russiske udtale en smule accent. Da hun rakte sin frakke til en stuepige, syntes ingen at bemærke, at den var alt for tynd til en, der havde opholdt sig så lang tid i det vinterkolde Moskva. Hun var også ret lille. Hendes sorte hår indrammede et ansigt, der på alle måder var for ungt. Kvinderne så hende gå forbi og kiggede deres konkurrent ud. Mændene bemærkede hende knap nok, mens hun nippede og trippede og ventede på, at tiden gik, og folk blev berusede. Da det endelig skete, var der ikke en levende sjæl, som så pigen med den bløde, blege hud gå op ad trappen og løfte det lille maleri ned fra sømmet. Hun gik hen til vinduet.

Og sprang ud.

Og hverken huset på Tverskoy Boulevard eller nogen af de tilstedeværende så nogensinde pigen eller maleriet igen.

KAPITEL 2

Ingen tager til Moskva i februar for sjov.

Måske var det derfor, toldereren kiggede så nysgerrigt på den lidt spinkle teenagepige, som stod i kø bag de forretningsfolk og udlændinge, der havde valgt at flygte fra den russiske vinter og flyve til New York den dag.

”Hvor længe har du været væk?” spurgte toldereren.

”Tre dage,” var pigens svar.

”Har du noget at fortolde?” Tolderen bøjede hovedet forover og betragtede pigens ud over kanten af sine halvmåneformede briller. ”Har du taget noget med hjem, søde ven?”

Pigen syntes at overveje det, men så rystede hun på hovedet. ”Nej.”

Da kvinden spurgte: ”Rejser du alene?” lød hun mere som en mor, der bekymrede sig over, at en ung pige skulle

rejse rundt i verden på egen hånd, og mindre som en embedsmand, der omhyggeligt gjorde sin pligt.

Men pigens virkede helt rolig, da hun smilende sagde: ”Ja.”

”Og var rejsens formål forretning eller fornøjelse?” spurgte kvinden og så op fra den lyseblå toldformular og ind i pigens lysende, blå øjne.

”Fornøjelse,” sagde den unge pige. Hun rakte ud efter sit pas. ”Jeg skulle til fest.”

Selvom Katarina Bishop netop var landet i New York, da hun gik gennem lufthavnen den lørdag eftermiddag, kunne hun ikke lade være med at tænke på alle de steder, hun stadig manglede at besøge.

Der var en Gustav Klimt i Kairo, en meget flot Rembrandt, der ifølge rygterne skulle være skjult i en grotte i de schweiziske alper, og en statue af Bartolini sidst set et sted i udkanten af Buenos Aires. Samlet set var der mindst en halv snes job, der manglede at blive udført, og Kat gennemgik dem i tankerne som vejen ud af en labyrint. Og dog var det de job, hun ikke vidste noget om, der lå hende mest på sinde – de plyndrede skatte, som ingen endnu havde fundet. Nazisterne havde haft brug for en hel hær til at stjæle dem, sagde hun til sig selv. Men hun var kun én pige – én tyv. Hun følte sig helt udmattet ved tanken om, at det kunne tage et helt liv at stjæle dem alle sammen tilbage.

Da hun trådte ind på den lange rulletrappe og begyndte at køre ned, var Kat helt uvidende om den høje dreng med de brede skuldre bag hende, indtil hun kunne mærke vægten af sin taske lige så stille lette fra hendes skulder. Hun vendte sig om og kiggede op, men smilede ikke.

”Du gør klogt i ikke at forsøge at stjæle den,” sagde hun.
Drengen trak på skuldrene og rakte ud efter den lille kuffert på hjul ved hendes fødder. ”Det kunne ikke falde mig ind.”

”For jeg er god til at skribe.”

”Det er jeg ikke i tvivl om.”

”Og til at slås. Min kusine har givet mig en neglefil, som nærmest er en springkniv ...”

Drengen nikkede langsomt. ”Det skal jeg huske.”

Da de nåede ned for enden af rulletrappen, trådte Kat ud på det glatte gulv og indså, hvor vanvittigt – og utroligt skødesløst – det havde været af hende ikke at have set den unge mand, som alle andre kvinder i terminalen åbenlyst havde stirret på. Det var ikke, fordi han var flot (skønt det var han); det var ikke, fordi han var rig (selvom det også var et ubestrideligt faktum); der var ganske enkelt noget ved W.W. Hale den 5. – en selvtillid, som Kat vidste ikke kunne købes for penge (og med stor garanti aldrig ville kunne stjæles).

Så hun lod ham bære sine kufferter. Hun protesterede ikke, da han gik så tæt på, at hendes skulder strejfede ærmet på hans kraftige uldfrakke. Men ud over det rørte de ikke ved hinanden. Han så ikke engang på hende, da han sagde: ”Jeg kunne have sendt jettflyet.”

”Njah,” hun kiggede op på ham. ”Jeg forsøger at optjene bonuspoint.”

”Så siger vi det ...” En brøkdel af et sekund senere så Kat sit pas dukke op i Hales hænder på magisk vis. ”Hvordan var der så i Moskva, frk. ... McMurray?” Han kiggede på hende. ”Du ligner ikke en Sue.”

”Der var koldt,” svarede Kat.

Han bladrede i passet og granskede stemplerne. ”Og i Rio?”

”Varmt.”

”Og ...”

”Jeg troede, at min far og onkel Eddie kaldte dig til Uruguay?” Hun standsede pludselig.

”Paraguay,” rettede han hende. ”Og det var nu mere en *invitation* end en hidkaldelse. Jeg måtte desværre afslå. For øvrigt kunne jeg godt have tænkt mig at begå indbrud i et hus, mens halvdelen af det tidligere KGB var til stede.” Han udstødte et dybt suk. ”Surt, at jeg aldrig fik den mulighed.”

Kat kiggede på ham. ”Det var nu nærmest et trivielt tagselvbord.”

”Det var ærgerligt.” Hale smilede, men Kat følte meget lidt varme i hans stemme. ”Jeg har ellers fået at vide, at jeg ser godt ud i smoking.”

Det vidste Kat godt. Hun havde faktisk været til stede, da hendes kusine Gabrielle fortalte ham det. Men Kat vidste, at smokingen i virkeligheden ikke var det, det handlede om.

”Det var et let job, Hale.” Kat genkaldte sig, hvordan den kolde vind havde blæst op i hendes hår, da hun stod i det åbne vindue. Hun tænkte på det nøgne søm, der formentlig var gået ubemærket hen, indtil det blev morgen, og så kunne hun ikke lade være med at grine. ”Helt vildt let. Du ville have kedet dig.”

”Ja, klart,” sagde han. ”Fordi *let* og *kedelig* er to ord, jeg ofte forbinder med KGB.”

”Det var okay, Hale.” Hun rakte ud efter ham. ”Jeg mener det. Det var et job for én. Hvis jeg havde haft brug for hjælp, ville jeg have spurgt, men ...”

”Jeg går ud fra, at du bare ikke havde brug for hjælp.”

”Min familie er i Uruguay.”

”Paraguay,” rettede han hende.

”Min familie er i *Paraguay*,” sagde Kat højere, men så sænkede roen sig over hende igen. ”Jeg troede altså, at du var sammen med dem.”

Han gik hen imod hende, rakte hånden frem og lod passet glide ned i hendes jakkelomme, lige oven over hjertet. ”Jeg vil nødig have, at du mister det her.”

Da han gik hen mod udgangen, så Kat de store glasdøre glide til side. Hun skuttede sig i den iskolde vind, men Hale lod til at være immun over for kulden, da han vendte sig og sagde: ”En Cézanne, alligevel ...?”

Hun holdt to fingre op en centimeter fra hinanden. ”Bare en lille en ... *Weatherby*?” gættede hun, men Hale lo blot, mens en lang, sort bil trak ind til siden. ”*Wendell*?” gættede Kat igen og skyndte sig at følge trop. Hun gled ind mellem drengen og bilen og blev stående på få centimeters afstand af hans ansigt; sandheden om, hvad *W*’et i hans navn stod for, syntes ikke at være spor vigtig. Årsagen til, at hun havde arbejdet hele vinteren, blæste væk i vinden.

Hale er *her*.

Men så trådte han tættere på – tættere på hende og på den streg, der ikke kunne overskrides uden konsekvenser – og Kat kunne mærke, at hendes hjerte begyndte at banke hurtigere.

”Undskyld mig,” sagde en dyb stemme. ”Undskyld mig, frøken.”

Der gik et øjeblik, før Kat opfattede ordene og trådte nogle få skridt tilbage, langt nok til, at manden kunne nå døren. Han havde gråt hår, grå øjne og en grå uldfrakke på og så ud til dels at være butler, dels chauffør og dels bogstavelig talt en mand af stål.

”Du har savnet mig, ikke, *Marcus*?” spurgte hun, da han

tog hendes kufferter og bar dem om i det åbne bagagerum med udsøgt elegance.

”Så afgjort,” sagde han med en tyk britisk accent, som Kat for længe siden var holdt op med at forsøge at egnsbestemme. Derefter førte han en finger op til hatten og sagde: ”Velkommen hjem, frøken.”

”Ja, *Kat*,” sagde Hale langsomt. ”Velkommen hjem.”

Bilen var dejligt varm. Både vejen til onkel Eddies brunstenshus og Hales landsted var blevet ryddet for sne og is, og de to kunne blive sat af et tørt og sikkert sted inden for en time.

Men *Marcus*’ hånd hvilede et sekund for længe på dørhåndtaget.

Kats femten år som onkel Eddies grandniece og *Bobby Bishops* datter havde gjort hendes sanser ekstra skarpe. Og vinden blæste i den helt rigtige retning, perfekt kalibreret til at bære ordet gennem luften, da en stemme råbte: ”*Katarina!*”

I hele Kats liv var der almindeligvis kun tre mennesker, der kaldte hende ved hendes fulde fornavn. En af dem havde en stemme, der var dyb og bister, og han var i dette øjeblik i færd med at udstede ordrer i *Paraguay*. Eller *Uruguay*. En anden havde en stemme, der var blød og venlig, og han var i *Warszawa* og ved at undersøge en længe bortkommen *Cézanne* og i gang med at planlægge dens hjemsendelse. Men det var den sidste stemme, Kat frygtede, da hun snurrede rundt og væk fra bilen, fordi den sidste stemme – lad os bare se det i øjnene – tilhørte den mand, der mest af alle i verden stræbte hende efter livet.

Kat så ned langs den lange række af taxier, der var i gang

med at samle rejsende op, folk, der krammede og sagde farvel. Hun ventede. Hun kiggede. Men ingen af de tre ovennævnte mennesker kom til syne.

”Katarina?”

En kvinde kom gående hen imod hende. Hun havde hvidt hår og venlige øjne og var iført en lang tweedfrakke og et hjemmestrikket halstørklæde. Hale havde lagt armen om Kats skuldre, og de bevægede sig begge langsomt fremad – som om Kat havde været lavet af røg, og hun hvert øjeblik kunne fordampe i vinden.

”Er det dig, der er Katarina Bishop?” spurgte kvinden med opspilede øjne. ”Er du hende, der røvede Henley-museet?”

KAPITEL 3

Teknisk set havde Katarina Bishop ikke røvet Henley-museet – og det var der heller ingen på hendes team, der havde. Hun var ganske enkelt del af en gruppe teenagere, som var troppet op på det mest sikre museum i verden for nogle måneder siden og havde fjernet fire malerier fra væggene, der ikke tilhørte Henley. Malerierne figurerede ikke i nogen forsikringspolice. De var heller aldrig blevet opført i noget katalog. Henley havde ikke betalt en rød reje for nogen af disse kunstværker, så uanset om Kat selv bar et maleri (en Rembrandt) ud ad museets døre, overtrådte hun ikke en eneste lov. (En juridisk spidsfindighed bekræftet af onkel Marco – et medlem af familien, der engang havde siddet inde i atten måneder for at give sig ud for at være dommer et eller andet sted i Minnesota.)

Så det var absolut uden nogen tøven, at Kat kiggede på kvinden og sagde: ”Jeg beklager. Men du er blevet fejl-informeret.”

”Er *du* Katarina Bishop?” spurgte manden, der ledsagede kvinden, og selvom Kat aldrig havde mødt ham før, var det et spørgsmål og et tonefald, hun havde hørt en masse gange siden december sidste år.

Den pige, der havde planlagt kuppet på Henley, burde da have været højere, havde spørgsmålet en undertone af. Hun burde have været ældre, klogere, stærkere, hurtigere og generelt bare have mere at byde på end den spinkle pige, der stod foran dem.

”*Den* Katarina Bishop ...” Manden stoppede op og søgte efter ordene, så hviskede han: ”Tyven?”

Det var ikke et let spørgsmål at besvare. Når alt kom til alt, var det ulovligt at stjæle – selv af ædle og værdige årsager. Desuden kom de fra *England*, hvis deres accent altså var ægte, og England var hjemsted for Henley-museet, Henleys formueforvaltere og måske vigtigst af alt: Henleys forsikringsselskab.

Men den primære grund til, at Kat ikke kunne – eller ville – svare, var, at hun ikke længere anså sig selv for at være tyv. Kat var mere som en kunstner, der havde trukket sig tilbage. En yderst usædvanlig svindler. I sidste ende tilhørte statuen, hun havde taget i Rio, retmæssigt en kvinde, hvis bedste-forældre var døde i Auschwitz. Maleriet fra Moskva ville snart bevæge sig i retning af en halvfemsårig mand i Tel Aviv.

Så nej, Katarina Bishop var ikke tyv, og det var grunden til, at hun sagde: ”Jeg er bange for, I har fået fat i den forkerte,” og derpå vendte sig om mod Hale og den lange, sorte limousine.

”Vi har brug for din hjælp.” Kvinden gik frem mod hende.

”Jeg beklager,” sagde Kat.

”Vi fik at vide, at du var overordentlig talentfuld.”

”Talent er overvurderet,” lød Kats svar.

Hun gik tættere på bilen, men kvinden rakte ud efter hendes arm. ”Vi kan betale dig!”

På det tidspunkt var Kat nødt til at stoppe op.

”Jeg er *virkelig* bange for, I har fået fat i den forkerte.”

Hale kastede et hurtigt blik på Kat og rakte ud efter limousinens dør. Kat var halvvejs inde, da kvinden råbte: ”Han sagde, at du ... hjælper folk.” Hendes stemme knækkede over, og den unge mand strammede sit greb om hendes skulder.

”Lad os gå, bedstemor. Vi skulle ikke have lyttet til ham.”

”Hvem?” Ordet lød skarpere, end hun havde planlagt, men Kat kunne ikke dy sig. Hun trådte ud af bilen. ”Hvem gav jer mit navn? Nogen fortalte jer, hvor I kunne finde mig. Hvem var det?”

”En mand ... ” fik kvinden fremstammet. ”Han var meget overbevisende. Han sagde ...”

”Hvad hed han?” spurgte Hale og gik tættere på den unge mand, som havde et forspring på otte år og et par centimeter.

”Han opsøgte os hjemme i vores lejlighed ...” begyndte manden, men kvindens hvisken var det eneste, Kat kunne høre.

”Romani.” Hun tog en dyb indånding. ”Han sagde, at han hed Visilij Romani.”